

תת"ע 9828/05 - מדינת ישראל נגד חיים חגג

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 9828-05-13 מדינת ישראל נ' חגג
בפני כב' השופט דין סעדון

בעניין: מדינת ישראל
המאשימה
נגד
חגיג
הנאשמים

הכרעת דין

נגד הנאשם הוגש כתב אישום המיחס לו עבירה של אי מתן זכות להולך רגל להשלים חצייה בביטחון, בניגוד לתקנה 67 לתקנות התעבורה. הנאשם כפר במיחס לו.

במסגרת פרשת התביעה נשמעה עדותו של עורך הودעת תשלום הכנס לנאשם, רס"ר דוד שפסה. במסגרת עדותה הוגשה הودעת תשלום הכנס (ת/1) וסקיצה ש�示ה העד ביחס למקום התרחשות העבירה (ת/2). על פי האמור בדוח נסע הנאשם על רחוב שלמה ממזרח למערב והגיע לצומת עם שדרות ירושלים ופנה ימינה בשדרות ירושלים, לכיוון צפון. על שדרות ירושלים מצור מעבר חצייה ברור ונראה לעין הכלול 7 פסים. עורך הדוח הבין בהולך רגל חוצה לבדו ממערב למזרח. בעקבות זאת שהנאשם המשיך בנסעה ברכבו על גבי מעבר החצייה נעצר הולך הרجل בעת שחצה בין הפס השלישי לריבועי של מעבר החצייה. עורך הדוח ציין כי היה ממוקם כ-15 מ' צפונית לצומת.

דברי הנגג כפי שנרשמו היו "אני לא ראיתי שום הולך רגל". תגובתו המשנית "אני לא מודה שעשית את העבירה".

במסגרת פרשת ההגנה העיד הנאשם לעצמו. הנאשם ציין כי הגיעו למעבר החצייה בנסעה איטית ואילו הולכת הרجل "התפרצה". לדברי הנאשם "אני עצרתי לאט והכל תחת שליטה והוא עצרה לאט לאט ועברית. היא עצרה לאט לאט על מעבר החצייה" [עמ. 2 ש' 12-13]

דין והכרעה

לאחר שבדקתי את גרסאות הצדדים החלטי ללא כל היסוס להעדייף את גרסת התביעה, לאחר שהזהרתי עצמי כי זו מושתתת על עדותו של עד יחיד, ולהרשיע את הנאשם בעבירה המיחסת לו. ALSO טעמי.

ראשית, גרסת עורך הדוח לא נסתירה. לא זו אף זו: הנאשם בהגינותו ציין "אין לי שאלות לעד. העד עשה מלאכתו נכון" [עמ. 1 ש' 14].

לעומת זאת, גרסת ההגנה בעייתייה זו את מספר טעמי: ראשית, בדברי הנגג ציין הנאשם כי "אני לא ראיתי שום הולך רגל". דברים אלה עומדים בסתרה בוטה לגורסת הנאשם במשפטו עת ציין כי ראה את הולכת הרجل וכי הוא עצר את רכבו לאט לאט ואילו היא עצרה לאט לאט (על גבי מעבר החצייה).

עמוד 1

שנית, הנאשם הודה למעשה כי עבר את העבירה המווחסת לו בהודעת תשלום הקנס כבר במסגרת עדותו. הוא מצין כי "אני עצרתי לאט לאט והכל תחת שליטה והיא עצרה לאט ועברת". אחר כך הבוחר הנאשם כי הולכת الرجل "עצרה לאט על מעבר הח齐יה". למעשה, הנאשם מודה כי חזה את מעבר הח齐יה בעת שהולכת الرجل שעלה מעבר הח齐יה הייתה בעיצומה של הח齐יה. הנאשם ראה את הולכת الرجل נעצרת על מעבר הח齐יה - בלית ברירה - ואז המשיך בנסיעה וחילף על פני מעבר הח齐יה. ברור לחלוון כי משעה שהולכת الرجل ירדה לכਬיש והחלה בח齐יה היה על הנאשם להאט את מהירותו נסיעתו ואף לעצור על מנת לאפשר להולכת الرجل לח齐יה בטוחה. העובדה שהולכת الرجل היא שנעכירה על מנת שלא להפגע מרכיב הנאשם וכך התאפשר לנאים להמשיך בנסיעתו היא המלמדת כי הנאשם קיפח את זכותה של הולכת الرجل להשלים את ח齊יתה בבטחה.

שלישית, הנאשם ציין בעדותו כי הולכת الرجل "התפרצה" למעבר הח齐יה. גרסה זו תמורה אם נזכר כי בהמשך דבריו הדגיש הנאשם לא רק כי הגיע בנסיעתו איטית למעבר הח齐יה אלא גם את מהירות הח齐יה האיטית של הולכת الرجل - עד שנעצרה ואפשרה לנאים לחילוף על פני מעבר הח齐יה - דבר שאינו מתישב עם התפרצויות לכביש שהיא מטבחה פתאומית, מהירה ובلتוי צפואה. מכל מקום, פסקית בית המשפט קבעה פעמיחר פעמיחר כי מעבר הח齐יה הוא "מצטרו של הולך الرجل" וככה נדרש הנאים לצפות ולעוזר את רכbum ולתת זכות קדימה גם מצבים בהם עשוי הולך الرجل להיכנס למעבר הח齐יה ב מהירות ובഫטה.

לאור כל הטעמים האמורים מצאתי כי גרסת המאשימה הוכחה מעבר לספק סביר והוא קיבל חיזוק משמעותי בגרסת ההגנה אשר כשלעצמה סבלה מחוסר עקבות ביחס לגרסה שהוצאה לעורק הדוח עבור לרישום הדוח. לפיכך, ולאחר שהזהרתי עצמי כי גרסת התביעה נשענת על עדות יחידה, מצאתי להרשיע את הנאשם בעבירה המווחסת לו.

ניתנה היום, ט"ו שבט תשע"ד, 16 בינואר 2014, במעמד הצדדים

חתימה